

דף עט.

עין משפט א.

יו"ד סימן שצד פעיף ב

ב. במה דברים אמורים בשאר העם אבל בת"ח הכל לפי חכמתם ^א מ"מ
אין בוכין עליהם יותר מל' יום ואין מספידין עליהם יותר מי"ב
חודש.

דף עט:

עין משפט א.

אה"ע סימן קעב פעיף ג

ג. סריס אדם (פירוש שנסתרס ונחתך בידי אדם), שהיה לו שעת
הכושר, חולצין לאשתו או מייבמין, והוא חולץ ואינו מייבם, מפני
שפסול לבא בקהל. ואם עבר ובא עליה, קנה, ומוציא בגט ^ד.

עין משפט ב.ג.ד.

אה"ע סימן קעב פעיף א

א. סריס חמה ^ה, ואילונית ^ו, אינם בני חליצה ויבום. לפיכך אילונית
ודאית שחלצה, לא נפסלה לכהונה. וכן סריס חמה שחלץ, או
שחלצו לאשתו ^ז, אינו כלום. היה לאילונית ודאית, צרה, מותרת
להתייבם.

ג. טור בשם הרשב"א.

ד. ואם היה יבמתו גיורת או שאר אשה המותרת לפצוע דכא, מותר ליבמה (נ"י פ' הערל).

ה. פירוש שנסתרס ע"י קדחת, ערוך

ו. פירוש אילונית שיש לה טבע זכר, כלומר שאינה יולדת, ואילונית נגזר מאיל שהוא
זכר הצאן

ז. הגה: היה ספק סריס, חולץ. ולא מחזקין ליה בודאי סריס, אלא אם ראו בו, מיד שנולד,
אחד מסימני סריס, כגון שהטיל מים ולא עשה כיפה; אבל בלאו הכי יש לחוש שנתקלקל
אחר לידתו, וצריך לחלוץ (ריב"ש סימן תע"ד).

עין משפט ה.

אה"ע סימן ו סעיף ה

ח יא. זונה היינו^ח גיורת ומשחררת אפי' נתגיירה או נשתחררה פחות מג' שנים, הואיל ואינה בת ישראל הרי זו זונה ואסורה לכהן. וכן יבמה שבא עליה^ט זר אף שהיא רק בלאו עשאה זונה. ושאר חייבי לאוין או עשה אף דשאר אינן נעשות זונה אך לדעת הרמב"ם נעשות זונה^י.

ח יב. זונה היינו גם בת ישראל שנבעלה לאדם^ב שהיא אסורה לינשא לו איסור השווה לכל^ל כגון לכותי, עבד, ולמי שהיא אסורה לו משום ערוה. או בת ישראל שנבעלה^מ לחלל אף שהיא מותרת להנשא לו.

ח יג. הבא על הנדה אף שהיא בכרת לא עשאה זונה, וכן הבא על הפנוי^י אף שהפקירה עצמה לא עשאה זונה^י.

ח. גמ' יבמות ע"א ורכבנן.

ט. עיין בב"ש ס"ק כ"א. וצ"ע דתפסי בה קידושין לחומרא וא"כ הוי ספק זונה. וטעם דיבמה עשאה זונה אף דזה רק לאו משום דגזה"כ היא דלא תפסי בה קידושין. ועיין רא"ש ותוס' דף ס"ח לגבי לאו ועשה דשאר דאין נעשית זונה, והביא השו"ע דיעה זו בשם י"א. וכתב הח"מ דאין מחלוקת ורק לענין מלקות נחלקו כ"כ הח"מ ס"ק י'. ודעת הרמב"ם דחייבי לאוין דשאר השווין בכל, עשאה זונה ודעתו של השו"ע כרמב"ם מדהביא דעת הרא"ש בשם י"א. וחייבי לאוין דשאר הם: אנוסת אביו או חלוצתו של אביו, ולר"ת אף מחזיר גרושתו אחרי שנישאת. וסוטה הוי לאו דשאר. כ"כ הח"מ בס"ק י"א מפרק החולץ דף מ"ט.

י. והראב"ד והרא"ש, ותוס' בדף ס"א חולקים וסוברים דרק מחייבי מיתות או כריתות עשאה זונה, או מעכו"ם ועבד שאין תופסין בהם קידושין, אבל לא לאוין אפי' דשאר. מ"מ לכו"ע ביאת נתין או ממזר וגר עמום ומואב פוסלין לכהונה אבל לא עושים אותה זונה לתוס' והרא"ש וראב"ד הנ"ל. ועיין במהרש"א גיטין פ"ט ע"א ד"ה בעולה על התוס' ועיין בב"ש ס"ק ט"ז.

כ. לאפוקי נבעלה לבהמה.

ל. לאפוקי מאיסורי כהונה.

מ. מקידושין ע"ז ויבמות פ"ד במשנה ובזה גלתה תורה.

נ. מרמב"ם פ' י"ט מכיון שמותרת לו הפנוי.

עין משפט ו.

אה"ע סימן קעב סעיף ג

ג. סריס אדם (פירוש שנסתרס ונחתך בידי אדם), שהיה לו שעת הכושר, חולצין לאשתו או מייבמין, והוא חולץ ואינו מייבם, מפני שפסול לבא בקהל. ואם עבר ובא עליה, קנה, ומוציא בגט ^פ.

עין משפט ז.

אה"ע סימן קעד סעיף ב

ב. היתה אסורה לבעלה באיסור לאו או עשה או איסור דרבנן, ומותרת ליבם, יכולה להתייבם; חוץ ממחזיר גרושתו משנשאת, ומת, שהיא חולצת ולא מתייבמת, וצרתה או חולצת או מתייבמת.

עין משפט זז.

אה"ע סימן קעד סעיף א

א. יבמה שהיא אסורה ליבם, בלאו או בעשה או באיסור שניות דרבנן, היא חולצת ולא מתייבמת, וצרתה או חולצת או מתייבמת; ואין חליצתה פוטרת צרתה, אבל חליצת צרתה פוטרת אותה. ואם עבר ובא עליה, קנאה, ונפטרת צרתה. ואם רצה להוציאה, מוציאה בגט.

אה"ע סימן קעג סעיף ג

ג. יבמה שהיא ספק ערוה על בעלה, או ספק ערוה על היבם, הרי זו חולצת ולא מתייבמת. לפיכך מי שקדש אשה בספק קדושין, ואח"כ מת אחיו שהיה נושא אחותה, ונפלה לו לייבום, שהיא ספק אחות אשתו, הרי זו חולצת ולא מתייבמת, ומוציא את אשתו בגט מספק, ושתייהן אסורות עליו; יבמתו מפני שהיא ספק ערוה; וארוסתו, מפני שהיא ספק קרובת חלוצתו.

פ. ואם היה יבמתו גיורת או שאר אשה המותרת לפצוע דכא, מותר ליבמה (נ"י פ' הערל).